Discursul Fuehrerului rostit Sâmbătă la Muenchen

(Urmare din pag. I-a)

tarizată cu forţa, diriguită de o enormă organizaţie de evrei cari sunt comisari şi negustori de sclavi. Se punea întrebarea dacă în acest stat n'ar putea învinge cândva ideea naţională. Dar cei ce îşi puneau această întrebare uitaseră că omul care devenise vremelnic stăpânul acestui stat nu este nimic altceva decât un instrument în mâna acestei jidovimi atotputernice, care diriguește acest enorm imperiu printr'o organizaţie cu zeci de mii de ramificaţii.

URIAŞELE PREGATIRI MILITARE DELA RASARIT

Fuehrerul a descris apoi uriaşele pregătiri militare dela răsărit, sutele de aerodromuri în construcţie, producţia militară sporită în chip fantastic şi în sfârşit concentrarea celor peste 170 de divizii. El a amintit rezultatele conversaţiilor avute la Berlin cu Molotov şi a arătat că nu-i mai rămăsese nicio îndoială asupra faptului că Rusia era hotărâtă să atace cel mai târziu în toamnă şi poate chiar în timpul verii. El a reamintit lovitura de stat din Serbia, provocată de agenţii bolşevici şi de emisarii englezi şi a mai amintit de pactul de asistenţă ruso-sârb care a urmat îndată după aceea.

In acest moment — a subliniat Fuehrerul — Stalin era convins că această campanie ar fi poate în măsură să ocupe armata germană vreme de un an întreg şi că va veni în curând momentul în care Uniunea Sovietică ar putea interveni, nu numai cu arme şi material de războI, ci şi cu toate rezervele sale de oameni.

Astăzi, pentru întâia oară — a continuat Adolf Hitler — pot vorbi pe faţă despre felul cum am fost noi informaţi despre acest fapt. In 1939—1940, numeroase aşa zise şedinţe secrete s'au ţinut la Camera Comunelor din Londra. In aceste şedinţe secrete, amatorul de whisky care este d. Churchill exprimase speranţa şi credinţa că Rusia ar fi pe cale de a se apropia de Anglia şi spusese că a fost informat în mod sigur de ambasadorul Cripps că până într'un an sau cel mult un an şi jumătate Rusia va intra în acţiune. Aceasta însemna că Anglia trebue să mai reziste un an sau cel mult un an şi jumătate.

Din acest fapt, noi am tras consecinţele. Prima consecinţă a fost asigurarea flancului nostru dela sud-est. Cunoscând tot ceea ce s'a petrecut, trebue să-i fim în adevăr recunoscători lui Mussolini pentru faptul că a înţepat acest abces încă din 1940. Cu ajutorul statelor europene prietene, noi am izbutit să rezolvăm această problemă în câteva săptămâni.

Fuehrerul a subliniat încăodată că ordinul pe care l-a dat, de a începe lupta de apărare contra Uniunii Sovietice, a fost hotărârea cea mai gravă. El ştia că acest ordin implică pentru Germania o luptă foarte grea. Dar el spera că şansele de a câştiga această luptă erau cu atât mai mari, cu cât Germania va acţiona mai repede înainte de a începe ceilalţi.

Vestul fusese suficient pus în siguranţă. Există în tabăra inamicilor Germaniei pretinşi mari oameni politici care au declarat recent că Hitler ştiuse că Germania nu va fi atacată la vest. Acestor genii el le răspunde: Nu vă daţi seama cât de mare este prudenţa mea; m'am pregătit atât de bine la vest, încât puteţi veni oricând. Dacă englezii doresc să deslănţue o ofensivă în Norvegia, sau pe coasta noastră germană, sau în Olanda, în Belgia ori în Franţa, le spunem doar atât: veniţi şi veţi dispare mai repede decât veţi fi venit.

Aceste coaste — a continuat Fuehrerul — noi le-am pus într'o stare cu totul alta decât aceea în care erau acum un an. S'a lucrat acolo cu un avânt şi cu o precizie naţional-socialistă şi este dela sine înţeles că se lucrează şi astăzi. Am lăsat pretutindeni forţe suficiente pentru a ne putea simţi gata în orice moment.

In Balcani, am stabilit deasemenea o stare de siguranţă.

Finlanda s'a declarat dispusă să lupte în rândurile noastre.

România luptă alături de noi.

Bulgaria a înţeles bine primejdia şi n'a făcut nimic din ceeace ar fi putut să ne prejudicieze. Ungaria a înţeles şi ea ceasul istoric şi a luat o hotărîre mare.

In aceste condiţii, la 22 Iunie conştiinţa mea mi-a îngăduit să fac faţă acestei primejdii, profitând de un avantaj doar de câteva zile.

Este vorba de o luptă necesară nu numai Germaniei, ci Europei întregi; de o luptă pe viaţă şi pe moarte.

EUROPA INTREAGA LUPTA PENTRU EXISTENŢA SA

Pot spune că la răsărit este poate pentru prima oară că Europa întreagă luptă pentru existenţa sa, cum a luptat odinioară contra hunilor. De astădată, ea luptă contra unui stat mongol al unui al doilea Gengis han. Scopul acestei lupte a fost de a nimici forţele inamice şi de a ocupa centrele de înarmare şi de alimentaţie ale adversarului. Ar fi de prisos să vă mai dau asigurări că chestiunile de prestigiu nu joacă aici niciun rol.

Fuehrerul citează exemplul următor:

In faţa Leningradului ne-am aflat în ofensivă exact atât timp cât a trebuit pentru a încercui oraşul. In prezent, suntem în acest sector în defensivă. Inamicul trebue să atace întâi şi nu voi jertfi niciun om mai mult decât este strict necesar. Dacă ar exista cineva care să fie în măsură de a elibera Leningradul din încercuire, aşi da ordin ca oraşul să fie luat cu asalt şi am rupe rezistenţa. Căci acela care, plecând dela frontiera Prusiei Orientale, a înaintat până la 10 km. de Leningrad, ar putea foarte bine să mai străbată şi ultimii 10 km. până în centrul oraşului. Dar lucrul acesta nu este necesar. Oraşul este încercuit. Nimeni nu-l va elibera şi el va cădea în mâinile noastre.

Dacă cineva ne-ar spune că nu vom mai găsi decât ruine, îi voi răspunde că oraşul Leningrad nu mă interesează câtuşi de puţin, ci mă interesează numai distrugerea centrului industrial Leningrad. Dacă ruşilor le face plăcere să-şi arunce în aer oraşele, poate că în felul acesta ne scutesc pe noi de o osteneadă. R pet că la noi chestiunile de prestigiu nu joacă niciun rol. Dacă ne-ar întreba cineva de ce nu înaintăm acum, vom răspunde: pentrucă plouă, sau pentrucă ninge, sau pentrucă liniile ferate nu sunt încă gata.

Nu faimoşii strategi britanici vor hotărî cadenţa înaintării noastre, cum au hotărît cadenţa retragerilor lor; hotărîm noi singuri.

In ce priveşte ocuparea centrelor de înarmare şi de alimentaţie ale inamicului, şi în acest domeniu noi procedăm în chip sistematic. Câte odată e destul să distrugem o singură uzină, pentru a opri numeroase alte industrii.

SUCCESELE GERMANE IN CAMPANIA CONTRA BOLŞEVICILOR

Voi rezuma acum succesele obţinute până în prezent în această campanie.

Numărul prizonierilor se ridică aproximativ la 3,6 milioane. Dacă vreun englez imbecil vine să-mi spună că acest lucru n'a fost confirmat îi voi răspunde: Când un lucru a fost numărat de militari germani, ştiu precis că cifra este exactă. Calculând că, pe baza situaţiei din marele război, numărul de 3,6 milioane de prizonieri corespunde unei cifre cel puţin egale de morţi; presupunând că în Rusia, ca şi la noi, un mort corespunde cu trei sau patru răniţi, rezultă o pierdere totală de 8 până la 10 milioane cel puţin, număr în care nu intră cei uşor răniţi şi cari se pot îndrepta.

Nu există în lume nicio armată care să-şi poată reveni dintr'un asemenea dezastru, nici chiar armata rusă. Dacă Stalin pretinde că noi am pierdut patru milioane şi jumătate de oameni, iar Rusia a pierdut 350.000 dispăruţi, 350.000 morţi şi un milion de răniţi, nu ne rămâne atunci decât să întrebăm: De ce au fugit ruşii înapoi 1500 kilometri, dacă n'au avut pierderi. Ceeace pretinde Kremlinul are un caracter cu adevărat iudaic.

Materialul pe care l-am capturat în aceeaşi perioadă este nemăsurat. Până în prezent, s'au numărat 15.000 de avioane, peste 22.000 de care blindate, peste 27.000 de tunuri. Industria din lumea întreagă, inclusiv industria noastră germană, n'ar putea decât foarte greu şi foarte încet să înlocuiască tot acest material. In orice caz, industria democraţiilor nu-l va înlocui în anii ce vin.

Până în prezent, am ocupat 1.770.000 kilometri patraţi. Este un teritoriu cam de trei ori mai mare decât Franţa şi de cinci ori mai mare decât Anglia. Pe acest teritoriu se află cam 60-75 la sută din toate industriile şi din toate materiile prime pe care le posedă Rusia. Sper că în scurt timp vom putea să punem mâna şi pe ceva mai mult.

Dacă cineva ne-ar spune că ne-am înşelat în ceeace priveşte timpul, va trebui să-i răspundem: Chiar şi în războiul fulger, armatele trebue să meargă. Distanţele străbătute pe jos de infanteriştii noştri sunt formidabile şi n'au pereche în istorie. Este sigur că a merge dela Ostanda la Dunkerque sau a te retrage dela Dunkerque la Ostanda este mai uşor decât a merge dela frontiera germană până la Rostov sau până în Crimeea.

Eu n'am întrebuinţat niciodată expresia „războiul fulger", căci această expresie este stupidă. Dacă vrea însă cineva să o întrebuinţare într'o campanie, atunci ea nu poate găsi nicio întrebuinţare mai potrivită decât în campania aceasta, în care un inamic stăpânitor al unui imens imperiu a fost sdrobit într'un timp atât de scurt.

GERMANIA CONTINUA SA SE INARMEZE

In spatele frontului nostru mai avem un al doilea front, care este patria germană. Iar în dosul patriei germane mai avem un al treilea front, care este Europa. Şi dacă cineva îmi va spune că democraţiile încep să se înarmeze, îi voiu răspunde că noi continuăm să ne înarmăm. Am concentrat înarmările asupra câtorva domenii speciale. Şi dacă domnii aceştia încep iar să vorbească de cifre, ei bine eu nu spun cifre. Dar spun altceva: spun că ei se vor minuna de cantităţile de material la care vom ajunge noi într'o bună zi.

Se mai spune: dar iată America, cu cei 125 de milioane de oameni ai ei. Răspund: teritoriul care lucrează actualmente direct pentru Germania posedă mai mult de 250 de milioane de oameni, iar teritoriul care lucrează indirect pentru această luptă are în prezent 350 de milioane de oameni. Să nu se îndoiască nimeni de faptul că vom isbuti să ne folosim de toate mijloacele posibile în această luptă.

Fuehrerul a declarat că nenorocirea inamicilor Germaniei este că n'au înţeles faptul că naţiunea germană de astăzi nu mai este cea din vremea marelui război. Inamicii pretind că ar putea să izbucnească a revoltă. Nu este exclus ca vreun imbecil, după ce a ascultat radio Londra, să se revolte. Dar această revoltă va fi scurtă, căci noi ştim să lichidăm repede astfel de revolte; în această privinţă să nu-şi facă nimeni iluzii.

Indivizii revoltaţi de această speţă nu mai sunt trataţi cu mănuşi de o Germanie burgheză, ci sunt apucaţi de guler de Germania naţional-socialistă, care are pumnii tari.

Mai sunt însă oameni cari nutresc speranţa stupidă că ar putea izbucni o revoluţie în Germania. Dar cei cari ar putea organiza la noi o revoluţie ne-au părăsit de mult şi se găsesc acum în Anglia, în America sau în Canada.

Fuhrerul a subliniat apoi cu energie importanţa partidului naţional-socialist în ce priveşte voinţa nesdruncinată de rezistenţă a naţiunii germane. Este posibil orice — a declarat el — afară de o capitulare a Germaniei. Dacă adversarii noştri afirmă că lupta va dura până în 1942, ei bine, dureze cât va voi. Ultimul batalion pe acest câmp de bătălie va fi un batalion german.

AMENINŢARILE AMERICANE

Fuhrerul s'a ocupat apoi de cei cari voesc să-l intimideze. El a vorbit în primul rând de ameninţările americane. In legătură cu aceste ameninţări, el a repetat declaraţia pe care a făcut-o acum un an. Orice vapor care va transporta material de război, adică material destinat să omoare oameni, va fi torpilat. Dacă preşedintele Statelor Unite, care a fost şi el răspunzător de declaraţia de război a Poloniei şi care a împins Franţa să intre în război, crede acum că poate intimida Germania printr'un ordin dat vaselor sale de a deschide focul, Fuehrerul îi răspunde: Domnul Preşedinte Roosevelt a dat vaselor sale de război ordinul de a deschide focul contra oricărui vas german pe care îl vor întâlni; eu am dat ordin vaselor germane să nu deschidă focul când vor întâlni vase americane, dar să se apere în momentul când vreun vas german va fi atacat. Dacă un vas american deschide focul din ordinul preşedintelui său, el va face acest lucru pe riscul său.

Fuehrerul a respins apoi cu energie falsificările fabricate de preşedintele Roosevelt care s'a folosit de o hartă misterioasă pentru a dovedi pretinse intenţii ale Germaniei în America de Sud. Fuehrerul a declarat că aceasta este o falsificare din cele mai stupide. Pretenţia că Germania ar avea intenţia de a suprima toate religiile este prea idioată pentru ca să se mai ocupe cineva cu seriozitate de asemenea prostii copilăreşti. Fuehrerul nu se interesează de diferitele religii care există în lume şi nici de felul în care naţiunile lumii tratează aceste religii. In Germania, fiecare poate să-şi mântuiască sufletul cum crede mai bine.

Fuehrerul a observat că există o mare diferenţă între Germania şi Statele Unite. In Germania, confesiunile primesc nouă milioane de mărci pe an din partea statului, pe când în Statele Unite ele nu primesc niciun ban. In Germania niciodată un preot nu a fost persecutat pentru credinţele sale religioase, ci numai atunci când s'a amestecat în politica statului părăsind terenul dogmelor religioase. Dar numărul preoţilor cari au procedat astfel este foarte mic; cei mai mulţi au adoptat o atitudine pozitivă faţă de stat.

GERMANIA FACE EUROPEI UN MARE SERVICIU

Fuehrerul a mai declarat: Că fiecare soldat german are putinţa de a compara cu ochii săi „raiul muncitorilor şi al ţăranilor" cu desvoltarea germană din ultimii ani. El a declarat: Dacă noi, luptând contra bolşevismului, am înlăturat din Europa primejdiile ce veneau dela răsărit şi am mobilizat rodnicia imensă a regiunilor orientale, facem prin aceasta Europei un serviciu foarte preţios. Iată o ţintă care depăşeşte cu mult limitele partidului nostru şi chiar frontierele Germaniei. Consecinţele acestui serviciu sunt şi ele formidabile. In legătură cu acest fapt, Fuehrerul a vorbit despre comunitatea de destin a naţiunilor europene şi a declarat că consideră totul dela un nivel ridicat. Fac — a spus el — o deosebire între francezi şi jidanii lor, între belgieni şi jidanii lor, între olandezi şi jidanii lor.

Ştiu că în aceste ţări sunt nenumărate victime ale acestei nebuneşti construcţii europene, care opune neîncetat Europei partea cea mai bogată a acestui continent, fără ca măcar oamenii din acea parte a continentului să trăiască o viaţă omenească. Soldaţii germani au putut să se convingă despre aceasta luptând într'o ţară care are un pământ roditor şi în care munca dă un randament mult mai mare decât la noi, dar unde oamenii trăesc în mizeria cea mai absolută, neputându-şi permite să aibă măcar o fiertură a lor şi trăind în barăci îngrozitoare, pline de păduchi. Aşa zisul paradis sovietic se compune în realitate din sclavia cea mai mizerabilă care a existat vreodată în lume: milioane de oameni trăesc în mizerie într'o neîntreruptă teamă de moarte şi sunt pe jumătate morţi de foame. Dar deasupra lor domneşte un regim de comisari, dintre cari 90 la sută sunt de origină iudaică şi cari conduc întreg acest sistem de sclavie. Pentru Europa va fi o adevărată eliberare când aceastä primejdie va dispărea şi când rodnicia acestui pământ va folosi Europei întregi.

Ne-am propus o misiune imensă. Avem în faţa noastră sarcina noastră, ţinta noastră care interesează întregul continent. Evident că în primul rând urmărim partea care ne interesează direct pe noi, dar după aceea vine partea privitoare la toţi aceia cari cunosc aceleaşi nevoi pe care le cunoaştem şi noi.

Sunt convins că acest continent al nostru nu va coborî în rangul al doilea, ci îşi va păstra totdeauna primul său rang.

Dacă d. Willkie a declarat că nu există decât două posibilităţi: sau să devină Berlinul sau să devină Washingtonul capitala lumii, eu îi răspund: Berlinul nu vrea câtuşi de puţin să devină capitala lumii, iar Washingtonul nu va deveni niciodată.

TARIA ALIANŢEI CU ITALIA

Noţiunilor aurului şi capitalismului, noi le opunem omul şi munca lui. Acest principiu îl extindem la toţi cei cari sunt astăzi aliaţii noştri şi în primul rând la statul care, mai mult chiar decât noi, cunoaşte aceste nevoi. Acest stat este Italia. Ştiu că Ducele priveşte aceste lucruri la fel cu noi: ţara sa este săracă, suprapopulată, mereu desavantajată, neştiind de unde să-şi procure pâinea zilnică. Ne-am legat prin jurăminte solemne şi nici o putere din lume nu va putea rupe alianţa noastră. Sunt două revoluţii care, în momente deosebite, sub forme deosebite, dar cu ţeluri identice, s'au deslănţuit. Acele ţeluri ele le vor atinge în comun.

Acum s'au alăturat la noi numeroase state europene. Putem spune că aproape sud-estul Europei este acum de partea noastră şi că părţi mari din restul Europei s'au aliniat în frontul nostru, dacă nu oficial cel puţin ideal.

SOARTA EUROPEI HOTARITA PENTRU 1000 DE ANI

La sfârşitul acestui an putem spune că frontul european a trecut peste cea mai mare primejdie. Nu încape nici o îndoială că soarta Europei va fi hotărîtă acum pentru 1000 de ani.

Fuehrerul şi-a încheiat discursul comemorând pe morţii naţiunii germane şi în primul rând pe soldaţii căzuţi în războiul mondial.

Discursul a fost primit de asistenţă cu un entuziasm extraordinar.

Din cuvântarea pe care Fuehrerul a rostit-o Sâmbătă la München, trei puncte au găsit un răsunet deosebit de adânc în inima poporului italian. Acestea sunt punctele în care Fuehrerul a subliniat comunitatea celor două revoluţiuni, amiciţia personală dintre cei doi şefi ai Axei şi contopirea destinelor celor două naţiuni.

Cele două revoluţii, deşi sunt diferite, sunt din punct de vedere istoric paralele, din punct de vedere politic convergente iar din punct de vedere spiritual surori. Pe lângă alianţa militară a celor două popoare, solidaritatea diplomatică şi politică a celor două guverne, fraternitatea etică a celor două revoluţii, marea amiciţie personală dintre cei doi conducători asigură relaţiilor dintre cele două naţiuni o claritate absolută atât reciproce cât şi faţă de terţe puteri.

Acest element de sentiment intern al alianţei asigură ţelurilor italo-germane o soliditate desăvârşită, contra căreia nu reuşeşte să facă nimic nici uneltirile adversarilor celor mai neînduplecaţi.

Amiciţia dintre Fuehrer şi Duce menţine această alianţă într'o atmosferă de lealitate absolută.

Ce scriu ziarele italiene

Roma, 9 (Rador). — *Corespondentul agenţiei „D. N. B." transmite următoarele:*

Ziarele italiene reproducând discursul Fuehrerului, subliniază între altele, constatarea categorică a vorbitorului că fiecare unitate navală germană are dreptul de a se apăra oriunde ar fi atacată.

Directorul lui „Giornanale d'Italia" d. Virginio Gayda, observă că discursul Fuehrerului n'a lăsat să subziste nici un fel de îndoială asupra consecinţelor pe care le poate avea decizia americană de a înarma vasele de comerţ americane şi de a le trimite în zonele de război. Discursul Fuehrerului, adaogă d. Gayda, este o nouă confirmare foarte demnă a dreptului german la forţă şi la viaţă.

Ecoul in Statele Unite

New-York, 9 (Rador). — *Corespondentul agenţiei „D. N. B." transmite:*

Ziarele de seară şi, în parte, ziarele de Duminică dimineaţa reproduc, cu titluri mari, discursul Fuehrerului.

Ele subliniază în deosebi avertismentul pe care Fuehrerul l-a dat vaselor americane, ca şi afirmaţia lui că Europa se va apăra şi va rezista oricărei combinaţii posibile de inamici.

Până acum, ziarele nu cuprind comentarii.

COMENTARIILE PRESEI GERMANE

Berlin, 9 (Rador). — *Intreaga presă comentează serbările comemorative de la Muenchen cu ocazia zilei de 9 Noembrie, al căror punct culminant a fost discursul Fuehrerului.*

Comentariile constată ţelurile avute în vedere de evenimentele din 9 Noembrie 1923, până la actualul litigiu definitiv cu bolşevismul şi cu evreimea internaţională.

„Voelkischer Beobachter" constată că opera a cărei sarcină de înfăptuire şi-a luat-o asupra lui ca soldat al marelui război Adolf Hitler şi care a trecut, acum 18 ani prin încercarea focului, fiind sfinţită de sângele celor cari odihnesc în templele de onoare, în mijlocul vieţii care se desfăşoară în jurul lor şi până în timpuri foarte depărtate, reprezintă credinţa în bubuitul tunurilor din bătăliile marilor hotărîri, până la înfăptuirea celei mai mari opere a Istoriei lumii, până la o adevărată nouă eră.

Ziarul reaminteşte discursul de acum un an al Fuehrerului în care a spus că „Germania este astăzi destul de puternică împreună cu aliata ei, pentru a se putea opune oricărei combinaţii imaginabile. Nu există nici un fel de coaliţie de puteri care să poată să se opună coaliţiei noastre din punct de vedere militar" şi constată că „domnii dela Londra, cari sunt orgolioşi şi voesc ca întotdeauna ei să ştie totul mai bine, precum şi cei dela Moscova si Washington, n'au voit să asculte acest prim avertisment. Ei au jucat atu-ul lor cel mai mare, gigantul înarmat moscovit. Şi au pierdut".

„Deutsche Allgemeine Zeitung" reaminteşte faptul că ziua de 9 Noembrie 1923 se ridică în însemnătatea ei ca şi ziua de 9 Noembrie 1941 şi ca şi ziua de 9 Noembrie 1918, ziua revoluţiei, pe repetarea căreia inamicii Germaniei şi-au pus cele mai mari speranţe ale lor.

Aceste speranţe n'ar fi putut să fie mai bine spulberate decât anul acesta. Adevărata revoluţie a secolului, revoluţia socială germană, se vede în pragul izbânzii ei definitive.

Ziua de 9 Noembrie 1941 cuprinde în ea două înţelesuri: acela al zilei de 9 Noembrie 1918 şi acela al zilei de 9 Noembrie 1923.

Jertfa morţilor garantează izbânda revoluţiei.

Răsunet adânc în inima poporului italian

Roma, 9 (Rador). — *Agenţia „Stefani" transmite:*

Italia fascistă participă din suflet la ceremoniile prin cari Germania a comemorat botezul de sânge al naţional-socialismului.

Imaginaţia in matematică

Conferinţa d-lui prof. Petre Sergeşcu

In ciclul organizat de Universitatea liberă, d. prof. universitar Petre Sergescu a conferenţiat d. a. la sala Dalles despre „Imaginaţia în matematică".

D-sa a început arătând că, deşi haina în care se expune matematica este demonstrativă, creaţia matematică are absolută nevoie d intervenţia intuiţiei. Dar intuiţia matematică face apel neîncetat la imaginaţie, fiindcă obiectele de care se ocupă sunt abstracte şi nu pot fi studiate prin instrumente materiale.

Metoda esenţială de creaţie în matematică e după H. Poincaré, inducţia completă. Dar aceasta e bazată pe noţiunea de trecere la infinit. Astfel, ea cere intervenţia imaginaţiei, căci noţiunea de infinit matematic este un produs pur al imaginaţiei.

Fiecare disciplină matematică, fiecare metodă are la temelie intervenţia imaginaţiei. In algebră şi teoria numerelor, imaginaţia a creat notaţia simbolică, numerele imaginare, ideale, teoria grupelor, etc. In geometrie, imaginaţia stă la baza demonstraţiilor din antichitate; ea a condus la crearea sistemelor de coordonate şi deci a geometriei analitice, la geometria descriptivă, la crearea acelor sisteme geometrice, care par antiinuitive la prima vedre, care sunt geometriile neeuclidiene, intrate definitiv în gândirea noastră matematică în urma interpretării imaginate de Poincaré. Toată analiza matematică se bazează pe noţiunea de infinit, care e un produs al imaginaţiei. In matematicile aplicate (astronomie, mecanică, etc.) toate ipotezele sunt enunţate graţie sforţările imaginaţiei.

Pentru a avea un „cap matematic" nu e deajuns o gândire pur logică (pe care o are marea majoritate a oamenilor); trebue şi imaginaţia creatoare, fără de care materialul demonstrativ e inert. S'a spus cu drept cuvânt că pentru a fi bun matematician trebue să fii şi poet (adică imaginativ). Iar Poincaré adaugă: omul se naşte matematician, ba chiar este predestinat să fie sau analist (logic) sau geometri (intuitiv).

SCRISORI DIN ODESA

CUM TRĂIAU LOCUITORII IN „RAIUL BOLŞEVIC"

Odesa, 18 Octombrie 1941

Când vii pentru prima oară în Odesa şi vezi clădirile monumentale, cu zidurile înegrite de vreme, străzile umbrite de arbori impunători, somptuoasele palate din mijlocul parcurilor minunate, crezi pe bună dreptate că viaţa cetăţenilor de acolo, înainte ca grozăviile războiului să se fi abătut asupra oraşului, putea fi destul de tihnită şi, mai ales, fiecare, după posibilităţile lui putea să aibă o locuinţă mai modestă sau mai confortabilă, ca în Bucureşti sau în orice alt oraş mare din ţările civilizate.

Şi în prima zi când am intrat în Odesa şi am văzut femeile implorându-ne plângând să le dăm pâine, apă şi locuinţă am crezut că mizeria în care se află acum populaţia se datoreşte asediului îndelungat şi faptului că unele clădiri au fost distruse de bombardamentul aerian sau că au fost aruncate în aer de bolşevici.

Adevărul era cu totul altul şi arată în grozăvia lui unul din multele aspecte ale vieţii de iad din raiul comunist.

Căutând cu un camarad să aflu veşti despre o familie cunoscută, care a locuit pe vremuri în Odesa, am fost îndrumaţi la o rudă a lor, fostă profesoară de limba ucrainiană. La adresa indicată, în locuinţa ei, o cameră mică, pe care o împărţea cu o prietenă, am găsit o femee bolnavă în pat, în vârstă cam de 45 de ani, cu trăsături fine, palidă, slăbită. O sobă minusculă de tuciu încălzea puţin aerul rece şi umed care pătrundea prin ferastra cu geamurile sparte.

Cunoştea bine limba franceză. ne-am prezentat, ea s'a scuzat că ne primeşte în halul acesta şi ne-a dat lămuriri foarte vagi despre sora ei, care era plecată de mulţi ani la Praga.

— „Nu ştiu ultima adresă a lor — a continuat ea — căci nu aveam voe să scriu în străinătate. Fratele meu le-a scris odată, acum vre-o opt ani şi a doua zi a fost ridicat de acasă. Fratele meu era inginer, om cult, cunoştea limbi streine. A fost acuzat de spionaj, condamnat la zece ani muncă într'unul din lagărele de concentrare şi de atunci nu mai ştiu nimic de el. După întâmplarea asta eu nu am mai avut curajul să scriu surorii mele căci şi aşa, în urma arestării fratelui meu, mi s'a ridicat dreptul de a munci".

— „Doamnă, spuneţi-mi câte ceva din viaţa dumneavoastră din nainte de războiul acesta" am întrebat eu. M'a privit în ochi, parcă implorându-mă, i-a scăpat privirea spre uşe şi a dat încet negativ din cap.

— Sunt ziarist, nu sunt dela poliţie, nu vă iau un interogatoriu şi nu aveţi nici o teamă. Ce a fost, nu se va mai întoarce nici odată.

A stat câtva pe gânduri, şi-a şters lacrămile, a sucit fitilul la lampă să lumineze mai bine şi m'a rugat să nu-i divulg totuşi numele.

— „Bărbatul meu era profesor de matematici. Avea salariu de 500 de ruble pe lună, dar primea mult mai puţin, după ce i se reţineau impozitele. Locuiam tot în casa asta, într'o cameră dela etajul al treilea, care acum e stricată de bombe. Plăteam chirie căci aci absolut toate casele erau ale primăriei, care închiria numai camere, cu metrul pătrat. Fiecare plăteam o rublă şi jumătate de metrul pătrat pe lună, afară de lumină şi altele. In apartamentul nostru, compus din şase camere, mai locuiau încă cinci familii, patrusprezece persoane în total. Bucătăria, baia şi alte dependinţe le aveam în comun. In bucătărie aveam fiecare măsuţa noastră pe care găteam. Dar era foarte greu, căci era o necontenită ceartă între femei, se acuzau mai ales că fac murdărie şi nu curăţă, sau că le fură alimente şi lucruri"...

Poarta dela intrare se auzi deschizându-se, se trânti şi cineva bătu în uşa camerei noastre.

— „Te rog ascunde repede caetul" îmi spuse doamna speriată. L'am pus subt mine pe scaun şi imediat a deschis uşa o tânără, frumuşică, cu broboada în cap, ca toate femeile din Odessa, cu faţa îmbujorată. Dând cu ochii de noi, doi militari români, s'a oprit o clipă în pragul uşii, întrebând din ochi pe gazdă, ezitând să intre. La invitaţia gazdei, a intrat înăuntru, a închis bine uşa şi a început să povestească ceva în ruseşte. Vorbea repede, gesticula se uita la noi, râdea. Se vedea bine că e în parada unei mari bucurii.

— „Tatăl şi bărbatul ei au fost luaţi pe front de ruşi. Tatăl ei, care a căzut prizonier la români, s'a întors acasă. Crede că şi soţul ei se va întoarce curând. D'aia e atât de veselă ne-a lămurit doamna. Ne-a salutat şi a plecat tot aşa ca o furtună cum venise.

— „Unde rămăsesem?" continuă profesoara, după ce ne-a oferit câte o ţigare rusească pe care a fost imposibil să o fumăm.

— A! Da! Lucrurile şi alimentele le cumpăram foarte scump dela cooperativele comunale, căci prăvălii particulare nu se găseau. O pereche de pantofi, — spre exemplu, — costa până la 500 de ruble. Iar pâinea o luam cu cartela. Bărbatul meu, care lucra, primea câte 450 grame de pâine pe zi. Iar eu, soţia lui, pentrucă nu aveam dreptul să lucrez de când fratele meu a fost arestat, primeam numai 350 de grame pe zi.

In clădiri, primăria nu făcea nici odată nici un fel de reparaţii, indiferent ce fel de stricăciune s'ar fi produs. Reparaţiile cădeau în sarcina celui care locuia camera. Dacă aveai cu ce o face, bine, dacă nu, trebuia să locueşti aşa mai departe, căci nu puteai să te muţi decât cu autorizaţie specială, care se da foarte rar.

In fiecare casă era câte un controlor care încasa chiriile, supraveghea imobilul şi mai ales pe locatari. Nu puteai să faci un pas, sau să primeşti o vizită, fără ca el să nu ştie. Nu arare ori când deschideai uşa te pomeneai nas în nas cu el, care stase să asculte ce se vorbeşte înăuntru.

Bărbatul meu, fiind funcţionar de birou şi bolnăvicios, n'a făcut serviciul militar. Cu toate astea, acum o lună a fost ridicat şi trimes pe front să lupte ca soldat. De când a plecat, nu ştiu nimic de el. Nu ştiu ce am să fac, căci eu nu am nici un act de identitate. Pe noi, femeile, pe copii dela 14 ani, bătrâne şi bătrâni chiar de 60 de ani, când ne prindeau pe stradă, ne luau să lucrăm la fortificaţii. Şi ca să se asigure că nu lipsim în zilele următoare, ne luau actele, fără de cari nu puteam face nici un pas aci. Pentru asta primeam o pâine mică pe zi. O săptămână întreagă am săpat la tranşee şi am cărat pietre, până când am căzut şi nu m'am putut ridica din pat.

Nici când au fost bombardamentele grozave, nu m'am putut mişca să merg în adăpost. Am zăcut aci şi numai Dumnezeu, pe care comuniştii n'au reuşit să ni-l smulgă din suflet, m'a scăpat.

Acum, de când aţi ocupat oraşul, trăim mai liniştiţi".

Era târziu, se înoptase de mult. Ne-am luat rămas bun dela doamna profesoară, asigurând-o că toate lucrurile se vor schimba şi am plecat.

Când ne-am îndreptat spre uşe, mi s'a părut că aud paşi cari se depărtează pe coridor.

D. SMEU

„Selecţiunea şi respectul elitelor"

Conferinţa d-lui colonel Ştefan Corciu, secretarul general al subsecretariatului de stat al educaţiei extraşcolare

Aseară, la orele 21,15, d. colonel Ştefan Corciu, secretarul general al subsecretariatului de stat al educaţiei extraşcolare, a rostit în faţa microfonului conferinţa d-sale intitulată: „Selecţionarea şi respectul elitelor".

Cu această conferinţă, d. colonel Corciu încheie ciclul de conferinţe organizat de acest subsecretariat: „Din temeiurile educaţiei tineretului", care jalonează structura ideologică a educaţiei tineretului în cadrul preocupărilor S. S. E. E.

Conferenţiarul a arătat că problema formării şi selecţionării elitelor este pentru noi, astăzi mai ales, problemă de viaţă şi moarte. Apoi d-sa a spus în încheere că subsecretariatul de stat al educaţiei extra-şcolare şi-a făcut o dogmă dela care nu se va abate o iotă, din datoria de a lucra din răsputeri pentru:

1. a făuri ţării tineretul sănătos şi puternic la trup şi la suflet, elita de mâine a Neamului, care să fie chezăşia unui viitor de linişte, de siguranţă şi prosperitate pentru Stat;

2. să semene în sufletul acestui tineret sămânţa respectului elitelor individuale, care să facă posibilă mâine selecţionarea şi ajungerea la locurile de îndrumare şi conducere a trebilor Statului numai a acelor cari sunt bine pregătiţi, cu putere de muncă, spirite dinamice şi creatoare.

Subsecretariatul de stat al educaţiei extraşcolare înţelege să crească tineretul de azi aşa fel ca el să devină cetăţenii şi ostaşii de mâine, ţari prin virtutile lor individuale, strâns uniţi în jurul Conducătorului ales ca fiind cel mai capabil şi pe care să-l înconjoare cu respectul şi credinţa lor.

Şi făcând aceasta credem că lucrăm pentru realizarea lozincilor Conducătorului Statului: *„Un neam care nu-şi reazămă valorile vieţii pe elita faptei şi a gândului, nu poate învinge furtunile soartei;*

„In România, de azi înainte, nimeni nu se va putea aşeza decât acolo unde meritul şi puterile îl vor impune prin selecţiune, nu prin interese de castă sau prin intrigă şi calomnie".

„Vrem să ajungem a realiza una din cele mai importante reforme naţionale şi anume: recrutarea elitelor conducătorilor de mâine, dela glie".

Iar prin realizarea acestor lozinci vom uşura sarcina Conducătorului de a înfăptui:

„Statul viitor, Stat de disciplină, de ordine şi de acţiune creatoare", în care

„Autoritatea derivă numai din exemplu şi din superioritatea în atitudine, în gândire, în cultură şi în procedare", şi în care

„toţi gândesc într'un singur cuget, toţi se pregătesc într'o singură voinţă, toţi muncesc pentru un singur destin, acel al Patriei şi toţi se grupează în jurul unui singur simbol, Regele, pentru a pregăti astfel României locul pe care-l merită sub soare şi dreptul pe care îl are în lume"

Cantina şcolară dela grădiniţa nr. 2 de copii mici din Câmpina

6 Noembrie

Zilele trecute, s'a inaugurat cantina şcolară a grădiniţii de copii mici nr. 2 din Câmpina, de sub direcţiunea d-nei Maria Nitulescu

Slujba religioasă a fost oficiată de pr. dr. Nicolae St. Georgescu Prima masă a fost preparată şi servită de d-nele: L. Vartic, Ionica Elian şi Zoia Vasiliu

Prin înfiinţarea acestei cantine şcolare, care este susţinută de Asociaţia cercului de gospodine din acest oraş, s'a asigurat hrana zilnică la 30 copilaşi săraci, ai căror părinţi luptă pe frontul contra bolşevismului.

Iată deci o faptă creştinească din partea Asociaţiei cercului de gospodine, care prin dispensarul dela Câmpina, se îngrijeşte şi de sănătatea a peste o sută de copii din Câmpina şi 15 comune din împrejurimi.

Cu adâncă durere: Victor, soţ; Sofia, mamă; Renée, Mariette, Lola, fiice; Zigu, Floridor, fii; soră, frate, gineri, nepoţi, precum şi familiile înrudite, anunţă stingerea din viaţă, după o lungă şi grea suferinţă, a bunei şi dragei lor

Ernestine Thal

în vârstă de 60 ani

Inmormântarea va avea loc, Luni 10 Noembrie, orele 3 p. m. la Cimitirul Filantropia în Capela căruia se află depus corpul neînsufleţit.

Rugăm a nu se face vizite de condoleanţe. 6

Inmărmuriţi de durere: Mathilde mamă; Alfred cu Gaby, Richard şi Bruno fraţi şi cumnată; familiile Lieblich, Winter, Halberthal, aducem la cunoştiinţa rudelor şi prietenilor că scumpa şi mult iubita noastră

Alice Lieblich

de 22 ani

s'a stins din viaţă Duminică 9 Noembrie 1941 în plină tinereţe.

Inmormântarea are loc azi, Luni, 10 Noembrie ora 3½ după amiază la Cimitirul Spaniol (Bellu), în capela căruia se află depus corpul scumpei noastre defuncte. 5

D-nul Ioan Glogoveanu aduce la cunoştinţă parastasul pentru 40 zile scurse, de la încetarea din viaţă a sufletului bun şi milostiv care a fost mama scumpei sale soţii

Ecaterina P. Olănescu

ce se va sluji la Biserica Boteanu strada Boteanu colţ cu C. A. Rosetti şi la cimitirul Şerban Vodă Bellu Marţi 11 Noembrie orele 11. 4

Pentru tot restul vieţii adânc îndureraţi Ionica soţie, familiile Şerbu, Teodorescu, Iordănescu, Nicolae Manole, cumnaţi, cumnate, nepoţi, nepoate, veri, verişoare şi fini şi toate celelalte rude îndureraţi anunţă pierderea iubitului lor

Marin I. Dincă

comerciant, fost consilier comunal decorat cu Virtutea Militară, Bărbăţie şi Credinţă şi alte decoraţii

decedat în ziua de 8.XI.941 după o grea suferinţă. Inmormântarea va avea loc Marţi la ora 13 la cimitirul Isvor.

Şi roagă pe toţi cari l-au iubit şi cunoscut să ia parte la înmormântare.

Mult iubitul nostru nu te vom uita niciodată.

Str. Pascal 47. 4

Sdrobiţi de durere: Olimpia, soţie şi Netty, fiică şi rudele apropiate anunţă încetarea din viaţă a bunului şi neuitatului lor tată şi soţ

Ioniţă Dumitrescu

fost primar şi deputat al Brăilei

decedat Sâmbătă, 8 Noembrie, ora 10 seara.

Corpul defunctului se află depus la biserica „Sf. Maria".

Inmormântarea va avea loc Marţi, 11 Noembrie, ora 2 d. a., la cimitirul „Sf. Maria" din Brăila. 6

Cu jale adâncă în sufletele lor pe veci sdrobite: Gheorghe Constantinescu soţ; Victoria şi Georgeta, fiice; Maria Teodorescu, mamă; Aurelia şi Florian Corlan cu Titi, soră, cumnat şi nepot; Ioan şi Aurelia Teodorescu cu copii, frate, cumnată şi nepoţi, împreună cu toate rudele ei dragi, pe care le-a iubit şi cari au iubit-o, vestesc tuturor că după 11 luni de pătimire, s'a stins sufletul nobil al celei mai scumpe şi sfinte soţii şi mame:

Profira Gh. Constantinescu

(NASCUTA TEODORESCU)

în etate de 52 ani

Inhumarea rămăşiţelor ei, va avea loc Marţi 11 Noembrie 1941, ora 2 d. a. Cortegiul porneşte dela locuinţa defunctei din Str. Sabinelor nr. 10 la cimitirul Bellu. 2

Adânc întristaţi: Constantin şi Lucia Mihadaş cu Rodica, Teodora Goti cu copiii, Atanasie şi Maria Vaeni cu copiii (America) fiu, fiice, noră, ginere şi nepoţi, precum şi familiile Ghiuzeli, Scufi, Mihadaş, Rizescu, Zisu, Pateli, Petrescu, Chiraleu Secăreanu şi avocat Cicma, au durerea a anunţa încetarea din viaţă a iubitei lor

Ioana Gh. Mihadaş

în ziua de 9 Noembrie 1941 după o chinuitoare suferinţă. Ceremonia înmormântării are loc Marţi 11 Noembrie 1941 orele 15 la Cimitirul Reînvierea (Colentina). 3

Cu mare durere: Iolanda, Gioconda, Cecilia, Cavour, copii, Giovanina, Tereza, Elisabeta, Eugenia, surori, Angello, Giovani, Alfonso, fraţi, Inginer Carlo Rossi cu Ghehe, Doctor Franceschina, gineri şi nepot, precum şi familiile: Viecelli, Ugolini, Castells, Macor, Marion, Madalozzo, Mihăilescu, Cometto şi Paolini, anunţă încetarea din viaţă a scumpei lor

Luigia P. Marion

Născută VIECELLI

decedată la Galaţi în ziua de 8 Noembrie 1941.

Inmormântarea va avea loc Luni 10 Noembrie a. c. Cortegiul funebru pornind din Strada Pantelimon No. 17, la orele 2 p. m. 3

Si porta a conoscenza che il giorno 7 c.m. è deceduta a Bucarest la Professoressa

Giuseppina Ghinelli

già insegnante di lingua italiana alla „Scoala Centrală de Fete" di Bucarest.

I funerali avranno luogo lunedi 10 c.m. alle ore 16 al cimitero Belu dove la salma trovasi deposta. 1